

Ontdekking van het " Zout der Aarde "

door Dhr. Alfons Ven

Nieuwe mogelijkheden ter voorkoming van (levensbedreigende) aandoeningen.

Dé ondersteuning tijdens reguliere behandelingen.

Alfons Ven ontwikkelt Immuunkuur.

Hieronder volgt het onalledaagse verhaal van een zoektocht naar nieuwe bronnen van gezond worden en gezond blijven. Aan de ene kant is dit het persoonlijke verhaal van de Belg Alfons Ven, die fysiek in een zeer diep dal terecht komt, door zijn doktoren wordt opgegeven, en besluit zelf op zoek te gaan naar een weg omhoog. Tegelijkertijd is het ook het verhaal van de ontdekkingsreis naar nieuwe remedies en bereidingswijzen en van duizenden mensen, die deze nieuwe Ven-middelen zijn gaan gebruiken. Voor velen betekende dit de ommekeer van hun leven. Alfons Ven's succesvolle zoektocht vindt zijn voorlopige hoogtepunt in de vondst van een cruciale stof die hij het "Zout der Aarde" noemt. Dit 'zout' is een vitaal onderdeel van zijn Immuunkuur. Een kuur ter verbetering en ondersteuning van het menselijke immuunsysteem, een belangrijke ondersteuning ter voorkoming en vermindering van levensbedreigende aandoeningen. Onderzoekers van kanker gaan er vanuit dat het al dan niet goed functioneren van het immuunsysteem dé cruciale factor is bij het ontstaan van deze ziekte. Niet eerder zijn er middelen ontwikkeld, die het mogelijk maken om een slecht functionerend en ontregeld immuunsysteem rechtstreeks te revitaliseren. Ven's Immuunkuur betekent daarom een doorbraak. 'Het is een kuur met een enorme potentie', aldus Alfons Ven. 'Het preparaat biedt grote mogelijkheden ter voorkoming van tal van langdurige, levensbedreigende aandoeningen'. In dit kleine boekje eerst een beknopt overzicht van de ontwikkeling van de Immuunkuur, daarna een uitgebreid persoonlijk verhaal van Alfons Ven, waarin hij op beeldende wijze vertelt over zijn zoektocht en ontdekkingen.

Het verhaal begint met de bijna dodelijke elektrocutie van Alfons Ven in 1967. Hij was toen 28 jaar. Na het vreselijke ongeluk werd hij door zijn artsen totaal verkeerd behandeld, gleed fysiek steeds verder af en werd tenslotte opgegeven. De medische wereld stond hier met lege handen. Dit 'bijna einde' betekende tegelijkertijd een nieuw begin. Het begin van een 30-jarige speurtocht naar nieuwe methodes die hem en anderen er fysiek weer bovenop konden helpen. Natuurlijk onderzocht hij de reguliere medische mogelijkheden, daarnaast ook tal van alternatieve richtingen zoals de levend bloedanalyse, de homeopathie en gedragswetenschappen. Ondanks de vele successen die hij in zijn praktijk boekte, liep hij keer op keer tegen de grenzen van deze richtingen aan. Een open mind, een pragmatische, wetenschappelijk geschoolde onderzoekershouding en een flinke dosis intuïtie brachten hem op paden die wél de gezochte verbeteringen boden.

Het accent van Ven's onderzoek richt zich op het centrale besturingssysteem van de mens, op het overkoepelende regelsysteem dat de mens aanstuurt. Niet de bijsturing van de afzonderlijke organen, maar het systeem erachter is zijn oriëntatiepunt. De zoektocht naar de wetmatigheden in het menselijke sturingssysteem bracht hem enkele zeer inspirerende momenten en ontmoetingen en uiteindelijk een nieuw bereidingsconcept. De ingrediënten die hij gebruikt zijn 100% natuurlijk. De bewerkingen die hij toepast, zijn deels gebaseerd op methodes uit de alchemie. Deze stille, eeuwenoude stroming kent nog altijd een groep hoog begaafde beoefenaars, waaronder scheikundigen van naam en faam. In een tijd, waarin men via gentechologie de natuur manipuleert en naar de hand wil zetten, zijn deze mensen achter de schermen geduldig en respectvol in tegenovergestelde richting bezig. Via uitgebreide studie wordt aan een ontsluiting van de grote mogelijkheden die nog in de natuur voor de mens besloten liggen verder gewerkt, zonder de natuur te manipuleren. Twee van deze specialisten kruisten op cruciale momenten Ven's levenspad. Zij namen een deel van het onderzoekswerk voor hun rekening, de regie en de samenstelling van de nieuwe bereidingen bleven de verantwoordelijkheid van Alfons Ven. Dit resulteerde in 1994, het ontstaan van de Ven-kuur :

een 28-dagen doordrukstrip met melksuikerkorreltjes, die drager zijn van informatie uit de natuur.

De Ven-kuur reactiveert het individuele regelsysteem van de mens en bevrijdt het van remmingen en beperkingen die tijdens het leven zijn opgedaan. Positief neveneffect is dat veel lichamelijke kwalen en problemen als gevolg daarvan ook verdwijnen. Tot nu toe kreeg Alfons uit alle delen van de wereld persoonlijke feed-back op de kuur. De resultaten overtroffen maar al te vaak de stoutste verwachtingen, bij een kleine groep bleef het effect beperkt tot een mentale verbetering. Ook kankerspecialisten in Amsterdam en Keulen bemerkten de opvallende vooruitgang van patiënten in hun praktijk die de Ven-kuur gebruikten. Zij slikten de kuur naast de door de specialisten zelf gegeven therapieën. Dat was precies zoals Alfons Ven de kuur bedoeld had: als aanvulling, als een additieve kuur naast de meer curerende aanpak van vakspecialisten. De specialisten uit beide steden zochten contact met Alfons Ven om meer over zijn uitvinding te weten te komen. Bij een bezoek midden 2003 vroeg de kankerspecialist uit Keulen aan Alfons of hij vanuit zijn know how ook mogelijkheden zag om preparaten te ontwikkelen die meer specifiek op het immuunsysteem inwerken.

Deze vraag hield Alfons al jaren bezig. Hij wist in welke richting de antwoorden gevonden konden worden. Dankzij de vraag van de specialist begon hij het onderzoek naar de ontbrekende schakels voor een preparaat. Voor hem stond vast dat het immuunsysteem afhankelijk was van een aantal vitale katalysatoren die zowel de afbraak- en opbouwprocessen in de mens regelen.

Deze katalysatoren zijn op hun beurt weer afhankelijk van mineralen. In 9 van de 10 gevallen zijn gewone mineralen echter giftig voor de mens. Alfons vond een methode om mineralen te 'vermenselijken', te 'humaniseren', en daarmee

te ontgiften. Deze ontgifte mineralen maken het mogelijk processen in het immuunsysteem te herstarten en te reactiveren. Eenmaal herstart kan men verder buiten deze middelen.

Tijdens de ontwikkeling van de Immuunkuur kwam hij een subtiel 'zout' op het spoor dat zijn preparaat vervolmaakte. Het is een stof die alle cellen in het lichaam op geordende wijze verbindt. Een stof die als een soort cement de verschillende celbouwstenen in het menselijk lichaam tot een stevig geheel maakt. Dit structurerende principe noemt Alfons het "Zout der Aarde". Dit 'zout' blijkt cellen de mogelijkheid te geven om tot wederopbouw te komen en te zorgen voor herstructurering. In geval van beschadiging kan het celgroepen aanzetten tot een geordende wederopbouw. Dat is groot nieuws! De vondst van het "Zout der Aarde" is voor Alfons Ven de kroon op het werk.

De Immuunkuur kan het afweersysteem herstarten en activeren. Daardoor kan ze nuttig zijn bij een hele reeks ernstige ziekten, bv. om ze te voorkomen of als ondersteuning tijdens een reguliere behandeling. Net als de Ven-kuur werkt de Immuunkuur perfect als additieve remedie bij reguliere hulp door vakspecialisten. 'Laat ieder die worstelt met een ernstige ziekte hoop putten uit de nieuwe mogelijkheden van de Immuunkuur. Natuurlijk is het belangrijk de lat voor jezelf niet onredelijk hoog te leggen, het lichaam is niet altijd in staat een draai van 180° te maken. Maar het is goed te beseffen dat de Immuunkuur je in alle gevallen bijzondere support geeft in je strijd voor beter worden en meer 'quality of life', aldus Alfons Ven. Het onderzoek naar dit middel wordt voortgezet en waar mogelijk de werking nog verder verbetert. Voorjaar 2004 kon Alfons Ven de ontwikkeling van zijn Immuunkuur geheel afronden: het middel had zijn definitieve vorm gekregen, de weg ernaar toe en het hoe en waarom waren op papier gezet. Hieronder het hele verhaal.

Ontdekking van het "Zout der Aarde"

Persoonlijk verslag van een zoektocht naar nieuwe wegen ter voorkoming van (levensbedreigende) aandoeningen. Mijn zoektocht naar nieuwe wegen in de wereld van de medicijnen begint in de zeventiger jaren. Ik maakte toen enige tijd deel uit van een Amerikaans researchteam dat in de schijnwerpers kwam te staan vanwege opmerkelijke resultaten bij het gebruik van speciale vitaminen, mineralen en anti-oxydanten. Via een sophisticated microscoop werkten wij met een paar doktoren onafhankelijk van elkaar aan de levend bloedanalyse. Hierbij werden verse druppels bloed ('levend bloed') onder een donkerveld microscoop onderzocht en de gezondheidstoestand van patiënten aan de hand hiervan geanalyseerd. Regelmatig werden de resultaten vergeleken en besproken. Uiteindelijk bleek het om pseudo-wetenschappelijke voorstellingen te gaan. Ze werden zeer kundig en mooi voorgesteld, en je moest van goeden huize komen om er niet in te trappen. Het werd me duidelijk dat deze richting big business zou worden, en dat is ook gebeurd.

Het is de wereld van een eindeloze reeks voedingssupplementen en de orthomoleculaire geneeskunde. Bezwaar van middelen uit deze hoek is dat ze nogal wat zware metalen bevatten zoals selenium, koper, zink, enzovoort. Ze

worden als onschuldig en onmisbaar voorgesteld. Maar wanneer heb je er voldoende of te weinig van? Wanneer slaat een onschuldig supplement om in een gevaarlijke metaalbelasting? Wie stelt de maatstaven van de hoeveelheden vast? Gezien de aard van de gebruikte mineralen zou grote voorzichtigheid op zijn plaats zijn. Een voorbeeld. Reumatologen hanteerden lange tijd goudinjecties tegen reuma. Ze kenden hier maar al te goed de nadelen van. Toch zijn er reumatologen die het nog altijd gebruiken, bij gebrek aan andere mogelijkheden. De alternatieve wereld biedt het mineraal nu aan als colloïdaal goud en zilver ... Met even sluipende gevolgen op termijn. Dat wist ik toentertijd ook, de vraag was echter hoe het anders kon.

Mineralen en katalysators Dat er in het 'rijk' der mineralen nog grote medische mogelijkheden schuil gaan, stond voor mij vast. Zo oogstte ik al jaren zeer goede resultaten met een mineraal dat niet giftig is. Ik gebruikte het bij krakende gewrichten, bij versleten kraakbeen en hernia's van tussenwervelschijven. Omdat dit mineraal niet als giftig wordt beschouwd, durfde ik het te gebruiken. De verrassend goede resultaten voedden mijn idee om ook andere mineralen te gaan gebruiken. Moeilijkheid was dat ze praktisch allemaal giftig en belastend zijn voor het organisme. Duidelijk was ook dat het bij mijn goede resultaten niet ging om de aanvulling van tekorten zoals meestal wordt gedacht. Eerder om een teveel dat niet goed werd omgezet! Om de omzetting goed te laten verlopen zijn de juiste katalysatoren nodig. In dit geval was de gebruikte mineralen-katalysator verantwoordelijk voor de goede resultaten. Wat is een katalysator precies? Een voorbeeld om het duidelijk te maken. Je kunt een klontje suiker laten verbranden, enkel en alleen door het met as te bestrooien. De as is de katalysator die een proces dat lijkt op verbranding kan laten beginnen. De as is zelf al eens verbrand en nu in staat om de suiker te verbranden. Leg de as en het klontje een eindje uit elkaar en het werkt niet. De as moet als een mantel om de suiker worden aangebracht. Dit katalysatiewondertje vindt ook in het lichaam plaats. Mijn aanname was dat mineralen die zelf, net als de as in dit verhaal, een verandering hebben ondergaan in staat waren een stokkend of overbelast mineraliseringsproces in het lichaam weer op gang te brengen. De as kan verbranden omdat hij zelf het proces van verbranden heeft meegemaakt, het mineraal kan omvormen omdat het zelf eerder werd omgevormd. De vraag was welk omvormingsprincipe het mineraal nodig had om als katalysator te dienen.

Scheikunde of alchemie

Antwoorden op mijn vraag naar de juiste omvorming van mineralen vond ik niet in de traditionele scheikunde, maar wel in de scheikundige kennis van alchemisten. De alchemie heeft een eeuwenoude traditie. Vele hoogbegaafden hebben er sinds onze jaartelling hun leven in stilte aan gegeven. Tot aan de dag van vandaag wordt hun kennis voortgezet en uitgebreid. Voor de meeste scheikundigen anno 2004 is alchemie iets uit de verre middeleeuwen. Ze hebben zich beelden gevormd van naïeve kwakzalvers die probeerden lood in goud om te zetten. Zo was dus ook mijn beeld van de alchemie in de zeventiger jaren. Tot de eerste levende alchemist op mijn levenspad kwam. Hij

heette Jan en vroeg mij om hulp omdat hij innerlijk was vastgelopen. We spraken elkaar daar regelmatig over, een flink aantal maanden lang, geheel vrijblijvend. Op zekere dag liet hij mij weten dat hij er dankzij onze gesprekken helemaal uit was. Hij stelde mij prompt de vraag of hij voor mij iets kon doen als wederdienst. Buiten zijn voornaam en innerlijke worsteling wist ik niets van hem. Ik vertelde hem met een ontwikkeling bezig te zijn die ik 'mencybernetica' noemde.

Mens-cybernetica

Ik was op zoek naar de regelende principes in de mens, naar een methode om dit regelende principe te ontdoen van alle stoorzenders die je als mens in je leven oploopt. Mijn begrip van het mentale gedeelte van dit regelsysteem stak al goed in elkaar, in de jaren ervoor had ik de mogelijkheden onder de knie gekregen om wat stoorde te ontstoren. Jan en vele anderen in mijn praktijk hadden dat ondervonden. Mijn doel was nu om zover te komen dat de regelende informatie, de stukjes mentale oersoftware, als een preparaat zouden kunnen worden ingenomen. Waarom? Omdat het inpraten op mensen niet alleen zeer tijdrovend en energieopslopend was, maar vooral ook omdat het effect beperkt bleef tot een paar mensen die écht wilden luisteren en er ook naar wilden handelen. De 'deprogrammering' van Jan had bijvoorbeeld drie maanden in beslag genomen. Verder vertelde ik Jan dat aan de oplossing van mijn zoektocht waarschijnlijk nogal wat scheikunde te pas zou komen. Iets waarvan ik te weinig wist. Toen bleek 'Jan' doktor in de scheikunde en mij goed te kunnen helpen!

Samenwerking begint

Jan kwam bij ons wonen en richtte een lab in. Een essentiële samenwerking begon. Ik liet hem begaan, vroeg verder niets. Op een dag kwam hij uit de tuin met een bussel vers gemaaid gras. 'Waarvoor moet dat dienen?,' vroeg ik. 'Om wijngeest van te maken,' was zijn antwoord. Alcohol uit gras? Nooit van gehoord. Hij vertelde dat koeien gras eten en omzetten in melk, maar dat je gras evengoed kunt omzetten in alcohol. En zo gebeurde. Na verloop van tijd wist hij me te vertellen dat voor de middelen waar ik naar zocht de scheikunde tekort schoot en we verder moesten via de methodes van de alchemie. Ik moest even slikken. Zou een in mijn ogen zo groot geleerde zich daarmee inlaten? Met kwakzalverij? Ik vroeg hem nadere uitleg. Het bleek dat Dr. Jan zich intensief met alchemie had bezig gehouden. Om verschillende redenen was hij er mee gestopt. Onder andere vanwege het 'esoterische tintje' dat er omheen hing. Ook Thomas van Aquino had zich daar in de 13e eeuw al aan gestoord. Deze beroemdheid was een fervent alchemist geweest voor hij zich bekeerde tot het Christendom. Een citaat van hem: 'Jezus, is onze steen der wijzen, meer is er niet nodig.' Jan was zich hiervan ook bewust. Ons onderzoek stagneerde. Jan bleef al met al vier jaar bij ons en was onder de indruk van de wijze waarop ik en mijn gezin mensen hielpen en opvingen. Toch scheidden onze wegen.

De wissel gaat definitief om

Ik was totaal uitgeput; niet alleen door mijn eigen slechte toestand maar ook door mezelf dag en nacht weg te cijferen voor de cliënten in mijn praktijk. We besloten te vertrekken en in de Ardennen te gaan wonen. Terug naar de natuur was mijn gutfeeling om te overleven. De overstap naar een woonplek in de vrije natuur vroeg ons diep in het eigen vlees te snijden. We moesten enorme weerstanden overwinnen, op vele fronten. De keuze bleek echter een zegen. Wanneer je je respectvol onderdompelt in de natuur wordt deze meer en meer je bondgenoot. Er gingen jaren voorbij, mijn inzichten voor een preparaat kregen meer en meer vorm. Plots was de inspiratie daar: zo moest het! Ik werkte het concept inhoudelijk uit en spendeerde vele gedachten aan het maakproces. Een van de dingen die moest gebeuren was dat ik de regelende informatie uit de natuur moest zien over te brengen op een drager, in dit geval melksuikerkorreltjes. Ik ontwikkelde daarvoor een eigen methode. Toen de eerste middelen gereed waren, was ikzelf mijn eerste proefpersoon. Al op de tiende dag kwam er een ommekeer ten goede, een ommekeer waar ik dertig jaar naar had verlangd. Mijn vreselijke, dagelijkse astma-aanvallen verdwenen om daarna nooit meer terug te keren. Er trok een mist in én rondom mij op. Ik kwam meer en meer in focus, een ongelooflijke ervaring. Dat dit na al die jaren toch nog mogelijk was! Ik werkte het concept verder uit en bood de remedie aan geïnteresseerden aan in de vorm van een 28-dagen kuur. De Venkuur zorgt er voor dat alles wezenlijk beter wordt 'geregeld' in de mens. Bij de één verdween daardoor de astma, een ander kon erna beter leren. Velen kwamen vanuit een diep dal er weer helemaal bovenop. De inhoud van de kuur werd verder verfijnd, niet nadat ik het altijd eerst zelf had uitgeprobeerd.

Hoe ontgift je mineralen

De vraag naar de juiste katalysators en de toepassing van mineralen bleef mijn aandacht vragen. Wie kon en wilde mij daarbij helpen? Dokter Jan had tijdens zijn alchemistische periode vooral gewerkt aan het ontsluiten van het plantenrijk. Aan het mineralenrijk was hij niet toegekomen. Hij wist echter zeker dat het mogelijk moest zijn en ook dat het een langdurig traject zou worden. Zijn alchemistische uitgangspunt was: 'Alles in deze wereld bestaat uit geest, ziel en lichaam. Die drie kunnen gescheiden, gezuiverd en zo men wil, terug herenigd worden.' Laten we een voorbeeld van zo'n scheiding en hereniging bij wijn eens op een rijtje zetten. De alcohol in de wijn wordt gezien als 'de geest' van de wijn. Deze geest kan uit de wijn gedestilleerd worden, een al eeuwen oud fenomeen. Wat rest is 'de ziel' en 'het lichaam' van de wijn. Deze reststof kan voor verdere bewerking in de as worden gelegd en middels die as kan 'de ziel' uit de wijn worden gehaald in de vorm van spierwitte kristallen. Geest, ziel en lichaam van de wijn zijn nu van elkaar gescheiden. De ziel-kristallen kunnen daarna weer worden herenigd met 'de geest', dus met de gedestilleerde alcohol. Op deze manier ontstaat een heilzaam middel. Een middel zonder de fysieke bezwaren van wijn. Dit proces is een werk van zeer lange adem en alleen vergund succesvol te zijn aan toegewijden die een hoge graad van ontwikkeling hebben. Deze mensen leven geheel afgezonderd om deze bijzondere werken tot stand te brengen. Een persoon met deze

vaardigheden zou mij ook verder moeten kunnen helpen met het ontsluiten van de fysiek giftige mineralen. Dat was echter zoeken naar een witte raaf.

Katalysatoren met regie

De juiste persoon is op mijn levenspad gekomen. Hoe is een verhaal apart, maar hier niet relevant. Deze persoon kon mineralen zo behandelen dat alle gif eruit verdween en alleen de reine ziel overbleef. Zou dit meteen werken? Inname bij de eerste proefpersonen bleek weinig op te leveren. Toch wist ik dat er grote mogelijkheden in schuil gingen. Wat ontbrak? De katalysators in deze uitwerking waren net acteurs die niet wisten wat hun rol was, niet wisten hoe en waar ze moesten spelen. Wat hun ontbrak was een richting, een regie, een aansturing. Toen ik dit begreep, wist ik wat me te doen stond en liet dokter Jan de 'katalysatorregisseurs' bereiden. Toen ik deze had, had ik de hoofdingrediënten voor het katalysatorconcept. Vijftien ingrediënten werden verenigd. En toch bleek dit preparaat nog niet naar behoren te werken. Het werkte wel op mineraal niveau, maar niet op menselijk niveau. Het katalysatormineraal moest omgewerkt worden naar een plantaardig niveau en daarna naar een dierlijk en menselijk niveau. Alleen na deze 'vermenselijking' of 'humanisering' van het mineraal kon het middel werken zonder dat eerst een omzetting door de mens nodig was. De methode voor deze opwerkingsstappen had ik al voor de Ven-kuur gebruikt en kon ze dus ook voor dit preparaat doorvoeren. Tijd voor een proef op de som!

Focus op het immuunsysteem

In dezelfde periode in 2003 kreeg ik bezoek van een begaafde kankerspecialist uit Keulen. Hij had bemerkt dat patiënten die bij hem in therapie waren en gelijktijdig de Ven-Kuur gebruikten het opmerkelijk goed deden. Dit had hem nieuwsgierig gemaakt. Hij legde me uit dat bij kanker en andere ernstige kwalen het vooral op de werking van het immuunsysteem aankomt. En juist op dat gebied stond hij ondanks alle vooruitstrevende methodes, praktisch met lege handen. Ik vertelde hem het nodige op het spoor te zijn, maar helaas nog niet helemaal klaar te zijn.

Wanneer het zover was, zou ik het hem laten weten. Ik pakte de draad van mijn katalysatoronderzoek weer op. Ik gaf het preparaat met de gezuiverde katalysatoren aan een groep proefpersonen die in een toestand verkeerden waarin ze alles zouden slikken om hun toestand te keren. Net als ikzelf ervoeren ze een lichte doffe druk in het voorhoofd. Door de katalysatorkuur bleek er van alles tegelijk te gebeuren. Dit is te verwachten wanneer processen vanuit stilstand weer op gang beginnen te komen. Het ging om diepgaande effecten en om een hoog tempo van verandering. We begonnen de remedie éénmaal per dag in te nemen, dit bleek te snel. Om de drie dagen was voldoende. Daarmee verdween de doffe druk in het voorhoofd echter nog niet. Zouden er afvalstoffen zijn die nu onvoldoende werden afgevoerd? We onderzochten dit, maar daar bleek het niets mee te maken te hebben. Het bleef een open vraag. Ik wist zeker dat dit katalysatorconcept het immuunsysteem kon doen herstarten en dat de potentiële mogelijkheden groot

waren. Was er nog een ontbrekende schakel, en zo ja, waar moest deze gevonden worden? Het antwoord kwam uit onverwachte hoek.

Onverwacht resultaat

Kanker is een woekeringproces. Maar naast die woekering is er tegelijkertijd ook sprake van afbraak. Bijvoorbeeld van de botten. Jaren eerder was ik erachter gekomen dat opbouw en afbraak onder controle van hetzelfde regelmechanisme staan en dat dezelfde stoffen daar bij betrokken zijn. Zo helpen bepaalde enzymen evengoed bij de opbouw als de afbraak van een cel. Dit regelend principe kende ik. De kwestie van woekering en afbraak bleef me puzzelen. Het kreeg een bijzondere wending toen er op een dag een telefoontje binnenkwam van een podoloog die de Ven-Kuur had afgerond. 'Weet je, Alfons,' zei hij, 'uw kuur heeft voor mij een medisch wonder verricht.' 'En wat mag dat wel zijn?' Het bleek dat hij al tientallen jaren contacteczeem aan zijn handen had. Dit was erg storend bij zijn beroep. Omdat hij er van uit ging dat daar toch niets aan te doen was, had hij het eczeem níet vermeld bij de aanvraag van de Ven-kuur. Nu bleek dat dit eczeem dankzij de kuur verdwenen was. Reden? Zijn immuunsysteem was weer beter gaan werken. Welke ingrediënten waren daar verantwoordelijk voor? In zijn kuur had ik een nieuw element geïntegreerd om het proces van woekering en afbraak beter onder controle te krijgen. Omdat ik er niet zo'n hoge verwachting van had, was ze bij mij op de achtergrond geraakt. Nu gingen er allemaal belletjes rinkelen.

De ontdekking van herstructurering en wederopbouw

Ik nam het 'vergeten' ingrediënt apart, stelde er een middel mee samen en probeerde ze uit op enkele proefpersonen. Bij mijn vrouw waren na gebruik van twee weken de pijnlijke tintelingen uit haar armen verdwenen die haar vaak het slapen hadden belet. Bij mijzelf werden peesverhardingen soepeler. Wat me echter het meest verwonderde, was een onverwachte verandering in mijzelf. We reden Brussel uit toen ik het naambord van een gemeente zag. Zonder er bij na te denken vertelde ik mijn vrouw dat ik daar ooit een papierfabriek had geautomatiseerd en dat ik een vriend de kans had gegeven daar directeur te worden. Ik noemde zijn naam. Mijn vrouw keek me ongelovig aan. Had ik iets vreemds gezegd? Zeker. Tot op die dag was alles van vóór mijn elektrocutie in mijn geheugen totaal vervaagd, ik had er géén herinneringen aan. En nu benoemde ik alles, inclusief naam en toenaam. Er was iets gebeurd. Mijn grijze cellen lieten weer informatie toe- en doorstromen. Dat kon alleen dankzij een fundamentele herstructurering van mijn hersencellen, en deze herstructurering hield weer rechtstreeks verband met het middel dat ik sinds enkele weken uitprobeerde. Wat zat hier achter, wat was ik op het spoor? Ik kwam erachter dat dit middel in staat was tot de wederopbouw van cellen. Een onverwacht wonder. Nog opmerkelijker was dat het ook in staat was om de informatie van cellen te herordenen.

Geordende wederopbouw en herstructurering bleken de sleutelwoorden. Een zeer bijzondere stof had mijn weg gekruist.

Het "Zout der Aarde"

Fundamentele verbeteringen zoals het terugkrijgen van verloren herinneringen, doen meteen veel vragen rijzen. Welk onalledaagse principe zit hier achter, dat het zulke bijzondere resultaten oplevert? Ik ontdekte dat het hier gaat om een stof die ik het "Zout der Aarde" noem. Een begrip met een alchemistische en bijbelse achtergrond. In de alchemie noemen ze dit 'zout' ook wel het 'filosofische body-zout'. Het is geen plantenzout zoals we dat kennen van Dr.Schüssler en zijn therapie. Het is een bijzonder zout en moet in de mens aanwezig zijn om het huwelijk tussen ziel en geest te voltrekken. Men vertelt echter niet wát het is, welke vorm het heeft en hoe je het kunt afzonderen. Men weet dus van een stof, weet dat de stof deelneemt aan het genoemde proces, maar kent de katalysator niet. In de bijbel komt de term van het "Zout der Aarde" ook voor, maar daar gaat het meer over de symbolische kant van het begrip. Christus noemt zijn apostelen het "Zout der Aarde". Met hetgeen ik nu weet, interpreteer ik dit vrij als 'Jullie Apostelen zijn de waarborg voor een structurele en ordelijke verspreiding van mijn leer.'

Werking van het "Zout der Aarde"

Het "Zout der Aarde" is in het menselijk lichaam de bringer van geordende fixatie. Je kunt het vergelijken met cement dat, samen met mortel en stenen, zorgt voor de stevigheid van een constructie. Zoals ijzer de katalysator is die het mogelijk maakt dat de geest in de materie komt (incarnatie), zo zorgt het "Zout der Aarde" voor de binding tussen geest en ziel, voor de fixatie. Dit 'zout' maakt dat dezelfde atomen ofwel uitgroeien tot een kristal, ofwel tot een metaalvorm. De atomen zijn in beide gevallen gelijk en toch is er iets dat maakt dat het in het ene geval een kristal en in het andere geval een metaal wordt. De manier waarop de cellen met elkaar verbonden zijn is bepalend. In zijn primairste vorm verbindt het "Zout der Aarde" zich met alles. Wat we in de natuur van dit 'zout' te zien krijgen, zijn de verbindingen tussen cellen.

Humanisering van het mineraal

Om tot de oorspronkelijke vorm van het "Zout der Aarde" te komen, dient het ontsloten, vermenschlijkt te worden. Het vertrekpunt is een grovere vorm waar het gif nog uit moet. Een verdere raffinering is nog nodig tot het in veredelde vorm overblijft. In die vorm toont het zich in witte kristallen die net als zout oplosbaar zijn in water. Planten, en ook het 'aspect' plant in de mens, 'weten' met zulk een oplossing onmiddellijk raad. De mens kent echter ook het aspect dier en daarom was het nodig om het 'zout' ook naar dat niveau op te waarderen.

Na deze bewerkingen had ik de ingrediënten voor de Immuunkuur compleet:

1. de katalysatoren,
2. de stof die de nodige regie aan de katalysatoren geeft, en

3. het "Zout der Aarde" dat zorgt voor de wederopbouw van cellen, plus nog enkele ondersteunende bouwstenen.

Het werd een 28-dagen kuur met daarnaast een dispenser met korreltjes.

Kanker en het "Zout der Aarde"

Helpt dit "Zout der Aarde" bij kanker? Kan het deze ziekte voorkomen? Op zichzelf niet, maar in combinatie met de katalysatoren, de 'regisseurs', de bouwstenen en andere ondersteunende elementen is dit zeker niet uitgesloten. De combinatie draagt de naam Immuunkuur: ze kan het afweersysteem herstarten en activeren. Daardoor is de kuur nuttig bij een hele rits ernstige aandoeningen, maar is evenzeer aan te bevelen om deze te voorkomen. Ze werkt net als de Ven-kuur perfect als additieve kuur bij reguliere hulp. Daarom is dit unieke aanbod voor iedereen nuttig. Voor ieder die worstelt met een ernstige aandoening is het goed weer hoop te putten uit de nieuwe mogelijkheden van de Immuunkuur. Het is echter ook belangrijk de verwachtingen niet te hoog te leggen om teleurstellingen te voorkomen. Het is beter dat je ervan uitgaat dat dit middel je de nodige support geeft in je strijd.

Ondermijnende factoren

Bij problemen of ziekten spelen er steeds twee factoren een rol. Er is sprake van een aanval van buiten en er is het terrein waarop de strijd wordt geleverd. Ziekteverwekkers breken makkelijker door op een verzwakt terrein. Zo staan mentaal zwakken meer open voor invloeden van buitenaf. Er zijn meerdere factoren die bepalen of er sprake is van een sterk of zwak terrein. Denk daarbij aan aanleg, erfelijkheid, leefomstandigheden en aan de intensiteit en kracht van de aanvallen. Er kunnen ook ondermijnende factoren zijn die niet direct zichtbaar zijn. Ze kunnen jarenlang sluipend hun vernietigende werk doen zonder dat je het opmerkt. Soms zijn ze zo subtiel dat ze ontsnappen aan de meest diepgaande onderzoeken.

Ik noem een paar van deze sluipende factoren:

- Middelen die je resistent maken tegen allergieën via injecties of neusdruppels.
- Homeopatische verdunningen van menselijke ziekteverwekkers die men in jargon nosodes noemt. Carcinosinum is er een van. Als ik aan mensen vertel dat het daarbij om
- menselijke kankercellen gaat schrikken ze, en terecht.
- Colloïdaal zilver en goud, evenals de goudinjecties die bepaalde reumatologen nog geven. Maar ook zware metalen in crèmes tegen zonnebrand.

Daarnaast weet iedereen dat we veel chemie binnen krijgen via de voeding die we tot ons nemen en van de lucht die we inademen. Niemand ontsnapt meer

aan deze ondermijnende factoren van het immuunsysteem. Ik zie de Immuunkuur als een heel belangrijke remedie om de aangerichte schade zo goed mogelijk te herstellen.

Tekort aan het "Zout der Aarde"

Het "Zout der Aarde" is een zeer broos zout en daarom ook kwetsbaar. Het is een zout dat aan het begin van de clustering van atomen staat. Als het ontaard door ondermijnende invloeden wordt het krachteloos. Dit heeft zijn weerslag op de werking van het immuunsysteem. Een verzwakt immuunsysteem opent de deur voor een reeks nare (levensbedreigende) aandoeningen zoals kanker. De combinatie van ingrediënten in de Immuunkuur helpt bij auto-immuunaandoeningen. Een vrouw die door zulke aandoening, ondanks regelmatige bloedtransfusies, haar toestand zag verslechteren, bleek na twee kuren gezond.

'Bevrijding' en 'zingeving' dankzij het "Zout der Aarde"

Verder heb ik ontdekt dat informatie uit de kosmos als gepolariseerd licht in de atoomstructuur kan binnenkomen dankzij het "Zout der Aarde". Als dit licht door gebrek aan dit zout verstrooid wordt, ontstaat er een soort duisternis, leeft men als het ware in en onder een duistere wolk. Daarmee valt in een mensenleven al vrij snel de doelgerichtheid weg. De zin van het leven komt op alle mogelijke manieren ter discussie te staan. Het "Zout der Aarde" helpt om die mentale en geestelijke duisternis op te klaren en biedt een startpunt voor het vinden van een zingeving in het eigen leven. Daarmee krijgt deze stof een extra perspectief. Ik heb inmiddels verschillende 'bevrijdingen' dankzij het "Zout der Aarde" in de Immuunkuur mogen meemaken. Ontroerende verhalen. Het gaat daarbij om bevrijdingen op allerlei gebieden: sociaal, seksueel en geestelijk.

Een voorbeeld ter illustratie:

- Een vrouw heeft aphteuze stomatitis waardoor ze al jaren haast niet meer kan eten. Verschillende Ven-kuren hadden nauwelijks verbetering gebracht. Met één Immuunkuur is het probleem verholpen. Ze vertelt er nog bij: 'Ik heb altijd in en onder een duistere wolk geleefd, dacht dat het zo hoorde. Het was een deel van mijn leven en ging er vanuit dat hier niets aan te doen was. Met de Immuunkuur is dit opgeklaard. Ik heb me nog nooit zo bijzonder en gelukkig gevoeld. Ik ervaar de kuur als een regelrechte bevrijding'.

Wat deze combinatie van het "Zout der Aarde" en de katalysators verder nog op kan leveren zal de toekomst uitwijzen. Voor mij is de ontdekking ervan een droom die werkelijkheid is geworden.

Ik zie het als een fantastische mogelijkheid, een kans voor meer 'quality of life'.

Terugblik op een lange tocht 'Vraagt en ge zult verkrijgen' is een bekende bijbelse uitdrukking, een uitdrukking die geheel van toepassing is op mijn leven. Mijn vraag naar de samenhangen in het sturende systemen van het menselijk lichaam begint lang geleden. 'Klop en er zal worden opengedaan' ook zo'n uitdrukking. Ik ben blijven kloppen. 'Zoek en ge zult vinden' is de derde in deze rij. Alleen God weet hoe intensief ik gezocht heb en hóe ik heb 'mogen' vinden. De tijdspanne tussen mijn eerste vraag en het vinden, nam ruim een kwarteeuw in beslag. Op zichzelf niet lang, gemeten naar Gods molen die langzaam maar zeker draait. Het is een boeiende zoektocht geworden. Zoals steeds ging het gepaard met vallen en opstaan, met de nodige weerstand. Hiervoor dank, want die weerstand spoorde me steeds weer aan om verder te gaan. En natuurlijk ben ik ook grote dank verschuldigd aan alle bijzondere mensen die mijn levenspad kruisten en mij verder hielpen op mijn ontdekkingsreis.

Ik schrijf dit op tijdens de Paasdagen van 2004. Met grote dankbaarheid en veel enthousiasme.

Pasen heeft voor mij een nieuwe betekenis gekregen, er viel nieuw licht op de bevrijdende kracht die erachter steekt.

Alfons Ven